

Arrest

**nr. 121 991 van 31 maart 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 december 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 juli 2013.

1.3. Op 25 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 1 februari 1987 te El-Shareef, een dorp in de provincie Al Minya. Tot op uw 20e woonde u daar bij uw ouders. In 2007 verhuisde u naar de provincie van Caïro, waar u de eerste vier jaren in Ezbet el-Nakhl verbleef en sinds 2011 in de El Zeitoun wijk in Caïro woonde. U stelt een orthodoxe kopt te zijn. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. In Egypte heeft u nog drie broers, in België woont u bij uw zus, I(...), die de Belgische nationaliteit heeft. Aan de universiteit van Bani Suef behaalde u in 2007 een Bachelor in Handel. Tot begin juli 2012 werkte u opeenvolgend als boekhouder bij twee verschillende bedrijven.

Uw problemen in Egypte houden verband met de groep extremistische moslims die op 13 april 2012 de geloofszaal in jullie dorp binnenvielen. Deze zaal werd gebruikt voor speciale gelegenheden zoals bepaalde feesten en begrafenissen en werd vier jaar geleden gebouwd omdat de behandeling van uw vaders bouw aanvraag voor een nieuwe kerk/ kapel in jullie dorp in het slop was geraakt. Eerder demonstreerden extremistische moslims ook reeds tegen de bouw van die zaal voor de woning van uw oom en vielen zij hem lastig. De bouw van de nieuwe kerk was immers voorzien op zijn grond. Op 13 april 2012 forceerde een groep salafisten de deur van de zaal, drong de zaal binnen en protesteerde tegen de bouw van de kerk. 's Ochtends vroeg hoorde u over hun aanwezigheid in de zaal en bent u er samen met uw neef, E(...) M(...) R(...), en uw vriend, S(...) N(...) S(...), naartoe gegaan om hiernaar te informeren. U trof er zo'n dertig à veertig personen aan. De salafisten hadden ook aanhangers opgeroepen om zich te vergezellen en zij gebruikten de zaal als gebedsplaats. In de hoop uit te leggen dat zij zich op de verkeerde plaats bevonden, sprak u met enkele mensen vooraan. Zij weigerden evenwel om de zaal te verlaten. De gemoederen raakten verhit en er ontstond een ruzie waarbij S(...) licht gewond raakte. Niet alleen andere christenen uit het dorp maar ook aanhangers van de salafisten stroomden langzaamaan toe. De ouderen van beider partijen - voor de salafisten was dit onder andere sjeikh R(...) – kwamen tussen en organiseerden de volgende dag een bijeenkomst om het probleem te bespreken. Voor u bemiddelden uw vader, W(...), uw oom M(...) R(...) M(...), de vader van uw vriend, N(...) S(...), een neef van uw vader M(...) H(...) en twee christenen uit andere families H(...) B(...) en N(...) S(...). Zelf woonde u de bijeenkomst niet bij. Diezelfde avond van het incident keerde u terug naar Caïro omwille van uw werk maar de volgende dag telefoneerde uw vader u met nieuws over de bemiddelingspoging. Omdat jullie de islam zouden hebben beledigd, eiste de tegenpartij aanvankelijk jullie executie maar op protest van uw bemiddelaars kwam er een tegenvoorstel. Binnen de vier maanden moesten jullie drie het land verlaten.

Op het internet vond u informatie over een zomercursus Engels in Estland en nadien regelde u uw inschrijving. Met een aanbevelingsbrief van uw werkgever waarin stond dat deze cursus zeer belangrijk was voor uw werk, slaagde u er ook in het nodige visum te verkrijgen. Mede doordat u reeds in 2009 wegens een familiebezoek aan uw zus naar België was gekomen, vormde dit geen probleem. Op 15 juli 2012 vertrok u met een heen-en terugticket van België naar Egypte vanuit Caïro per vliegtuig naar Brussel. Een dag later reisde u via een transit in Letland door naar Estland. Vervolgens volgde u gedurende drie weken de zomercursus Engels in Estland. Op 4 augustus 2012 keerde u opnieuw terug naar België waar u sindsdien ononderbroken woont.

Sedert uw vertrek uit Egypte speelden er zich nog twee incidenten af die volgens u direct verband houden met uw problemen aldaar. Op 7 augustus vernam u dat de vader van uw vriend S(...), met name N(...) S(...), omkwam naar aanleiding van een verkeersongeval. Tien dagen later ontving uw vader een dreigbrief waarin stond dat, als u nog steeds in Egypte was en als zij uw adres niet vonden, zij iemand van uw familie zouden doden zoals bij oom N(...).” Op 7 november 2012 vernam u vervolgens van uw vader dat uw neef E(...) werd aangereden. Volgens u was het de bedoeling om hem te doden maar hij overleefde het ongeval en is nu gehandicapt.

Op 10 december 2012 vroeg u asiel aan in België.

In februari 2013 volgde nog een tweede dreigbrief aan uw vader die vermeldde dat als zij een tweede attest van de douane zouden ontvangen waaruit zou blijken dat u teruggekeerd zou zijn, zij u zouden executeren. Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u dan ook de extremistische groeperingen die u gedwongen hebben het land te verlaten.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele rijbewijs, uw lidkaart van de boekhoudersbond, uw lidkaart van de tennisclub, allerhande mediaberichtgeving, een cd-rom, een brief aan uw advocaat d.d. 28 augustus 2012, een ontvangstbewijs van uw advocaat d.d. 23 november 2012 en een dreigbrief.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, hoewel u reeds op 14 augustus 2012 beseftte dat u niet kon terugkeren naar uw land (CGVS p.10-11), pas op 10 december 2012 effectief asiel heeft aangevraagd. Rekening houdend met deze vaststelling, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. U gevraagd waarom u zo lang heeft gewacht asiel aan te vragen, stelt u dat u helemaal niet van plan was om asiel aan te vragen maar dat u pas naar

aanleiding van het eerste en het tweede incident, waarvan u respectievelijk op 7 augustus en 5 november 2012 op de hoogte werd gebracht (zie de aanrijding van N.(...) S.(...) en van uw vriend, E.(...) M.(...) R.(...)), besloot om de advocaat Roger Belderbosch te contacteren. U vroeg hem om een manier te vinden uw verblijf in België te verlengen maar hij raadde u aan om asiel aan te vragen. Nochtans contacteerde u op 28 augustus 2012 reeds een andere advocaat, namelijk Bart Keusters. U gepolst of hij u ook aangeraden heeft om asiel aan te vragen, verklaart dat het toen enkel over de verlenging van uw visum ging, eventueel voor één of twee maanden. Hiermee wekt de indruk dat u eerder verblijf op het oog had dan bescherming. Hoewel u beweert toen geen kennis te hebben gehad van de asielpcedure, kan redelijkerwijs aangenomen worden dat u tijdens zulk spreekuur bij een advocaat melding maakt van het incident op 13 april 2012, dat u opgeeft als voornaamste vluchtaanleiding (CGVS, pp.11-12). Bovendien dateert het bezoek aan advocaat Bart Keusters niet alleen van na de aanrijding van N.(...) S.(...) waarover u heeft vernomen op 7 augustus 2012 (CGVS, p.12 & p.27), maar ook van na de eerste dreigbrief die uw vader tien dagen later ontving (CGVS, p.28). Dat u hierover met geen woord tegen advocaat Bart Keusters repte en aangeeft pas na het tweede incident op 5 november 2012 de nood voelde om hieromtrent een advocaat te contacteren, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. Dat u overigens nog een maand na het tweede incident wachtte vooraleer werkelijk een asielaanvraag in te dienen, is tevens een contra-indicatie voor de ernst van uw voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dit getuigt bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u verklaart dat u aanvankelijk van plan was terug te keren naar Egypte (CGVS p.10-11). Dergelijke uitspraak doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, waarin u aangeeft dat er door de ouderen van uw dorp tot het compromis was gekomen dat u en uw twee vrienden binnen de vier maanden het land moesten verlaten hebben. Dat een dergelijk overleg noodzakelijk was en resulteerde in een dergelijk zware straf, val moeilijk te rijmen met uw reactie om een dergelijke "oplossing" niet au sérieux te nemen. Dat u, met zo'n zware straf boven het hoofd hangend, gewoon van plan zou zijn korte tijd later terug te keren, is dan ook merkwaardig.

Daarnaast legt u weinig overtuigende verklaringen af over de inval op 13 april 2012. Gevraagd wie binnenviel, komt u niet verder dan te zeggen dat het salafisten waren. Wie ze waren, weet u niet. U kan zelfs niet zeggen wie de personen zijn met wie u, tijdens het incident, heeft staan discussiëren (CGVS p.16,17). Evenzeer opvallend is het feit dat u, die verklaart dat in het gevecht dat ontstond langs beide kanten gewonden vielen, niet weet of u zelf iemand verwondde. Ook op de vraag of u zelf iemand geslagen heeft, kan u geen eenduidig antwoord geven. Eerst verklaart u "ja, ik weet het niet", om vervolgens alleen maar te zeggen dat de anderen stokken gebruikten en jullie niet (CGVS p.19). Dergelijke vage verklaringen over de aanleiding van uw vlucht uit Egypte, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, temeer daar er achteraf op niveau van de dorpsoudsten bemiddeling is gevoerd. Bijgevolg kan er van worden uitgegaan dat er besproken is wat er precies allemaal is gebeurd en wie betrokken was. Wie uw 'tegenstanders' waren en of u al dan niet verwondingen hebt veroorzaakt in een dergelijk incident, zijn immers van essentieel belang zijn in een dergelijke bemiddeling. Meer nog, uw laconieke antwoord op de vraag of u iemand verwond heeft, namelijk dat u er niet op heeft gelet, laat weinig ruimte geloof te hechten dat een dergelijk incident, zo het al zou hebben plaatsgevonden, daadwerkelijk gevolgen voor u zou hebben gehad.

Met betrekking tot de bemiddelingspoging die daags na het incident op 13 april 2012 werd georganiseerd, laten uw vage verklaringen andermaal weinig ruimte geloof te hechten aan de door u opgeworpen vrees voor vervolging in Egypte. Zo weet u wel te vertellen wie precies voor de christenen bemiddelde (CGVS, p.21) maar slaagt u er niet in te preciseren wie anders dan Sjeikh R.(...) (CGVS, p.23) voor de extremistische moslims onderhandelde, noch met hoeveel zij waren (CGVS, p.21). Gezien het belang van deze bemiddelingspoging kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de omstandigheden. U gevraagd of u zich bij uw vader en oom geïnformeerd heeft over de bijeenkomst, antwoordt u dat zij u hebben verwittigd. U nogmaals gevraagd of u er zelf naar geïnformeerd heeft, antwoordt u wederom ontwijkend dat u nadien contact had met uw vader. U een derde maal gepolst of u hem dan niet gevraagd hebt wie er van de tegenpartij aanwezig was, vertelt u dat u die vragen niet heeft gesteld omdat het geen zin had. U voorgelegd dat de tegenpartij uw executie eiste en het logisch zou zijn dat u daarnaar zou informeren, haalt u aan dat zij die beschuldiging verzonnen hebben, en dat het duidelijk was welke beslissing zij zouden nemen (CGVS, p.24). Dit is geen aanvaardbare verklaring. Gevraagd hoe deze bemiddeling verliep en wat de christelijke vertegenwoordigers precies deden voor uw verdediging, komt u aanvankelijk vreemd genoeg niet verder dan een algemeen en weinig doorleefd antwoord. U stelt louter dat jullie binnen de vier maanden het land moesten verlaten omdat "zij" de macht hebben en dat jullie vertegenwoordigers jullie van de dood redden (CGVS p.22). Van iemand die een dergelijk verdict heeft gekregen, kan worden verwacht dat hij, hiernaar gevraagd, zelf kan aangeven hoe de onderhandelingen tot het compromis

precies zijn verlopen. Hierop doorgevraagd, geeft u weliswaar wat meer informatie naar gelang er u vragen worden gesteld, doch blijft het ook nu bij weinig doorleefde verklaringen. Gevraagd naar de reactie van uw vertegenwoordigers op de voorgestelde straffen van de moslims, komt u nooit verder dan de algemene stelling dat ze het er niet mee eens waren en hebben geprobeerd een andere oplossing te bekomen. Concreet wordt u hierbij niet (CGVS p.23). Dergelijk vage verklaringen over de bemiddeling die zou zijn gevoerd, overtuigen allermint dat de uitkomst van een dergelijk overleg aan de oorsprong van uw vlucht ligt. Integendeel doet het verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Hierbij aansluitend kan de vraag worden gesteld hoe geloofwaardig het is dat een dergelijk verdict zou zijn gevallen na één enkele ontmoeting van de dorpsoudsten. Bij dergelijke verzoeningsbemiddeling wordt immers onderhandeld tot men tot een compromis komt. Dat een dergelijke zware straf, met zulke verregaande consequenties, op zo'n korte termijn werd overeengekomen, ook al zou één partij sterker in zijn schoenen staan dan de andere, is verwonderlijk.

Ook uw verklaringen over het lot van S.(...) en E.(...) en de gebeurtenissen in Egypte na uw vertrek kunnen allermint overtuigen dat u een gegronde vrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Eerst en vooral is het opmerkelijk dat S.(...) en E.(...), ondanks de eis van de tegenpartij dat jullie alle drie het land moesten verlaten, allebei nog in Egypte verblijven (CGVS p.26). In het licht van uw bewering dat de vader van S.(...) omwille van hem zou zijn vermoord en dat er een moordpoging is gepleegd tegen E.(...), is het merkwaardig dat ze allebei nog steeds in Egypte verblijven. Meer zelfs, de situatie waarin E.(...) zich momenteel bevindt, is merkwaardig. Zo zou hij, ook na de moordpoging op hetzelfde adres zijn blijven wonen, dit terwijl uw belagers zijn adres kenden (CGVS p.26, 27). U geïnformeerd of E.(...) na zijn ongeval nog problemen had, stelt dat hij altijd binnen blijft. U gevraagd hoe dat mogelijk is sinds zijn ongeval in november 2012 gezien de salafisten hem wilden doden, antwoordt u ontwijkend door te vertellen dat hij sinds zijn ongeluk niet meer kan lopen en dat hij gehandicapt is dus zij hem misschien gaan vermoorden (CGVS, p.30). Dat hij thuis zou blijven wonen, valt bezwaarlijk te rijmen met uw bewering dat er een moordpoging op hem was gepleegd nadat jullie belagers zijn adres hadden achterhaald. Het risico om alsnog vermoord te worden is op die manier immers zeer groot. U gevraagd of E.(...) na zijn ongeval nog problemen heeft gehad, stelt u van niet (CGVS, p.30). Deze vaststelling laat allermint toe te concluderen dat jullie, zoals u beweert, alle drie met de dood worden bedreigd.

Bovendien blijken uw verklaringen weinig logisch te zijn. Zo vernam u op 7 augustus 2012 over de aanrijding van N.(...) S.(...) wat betekent dat hij reeds voor het einde van de termijn van vier maanden (meer bepaald op 14 augustus 2012) zou gewraakt zijn voor iets waarvoor hij overigens niet rechtstreeks bij betrokken was, maar wel zijn zoon. Dit op zich is al opmerkelijk. Gezien jullie vier maanden de tijd hadden gekregen, wekt het verbazing dat S.(...)s zijn vader al voor het einde van de termijn zou vermoord worden. Bovendien kan men zich vervolgens de vraag stellen waarom uw familie, hoewel twee maal per brief bedreigd, geen persoonlijke problemen zouden hebben ondervonden. De eerste dreigbrief die uw vader kreeg (CGVS, p.29) zou als volgt luiden: "Als wij uw zoon niet te pakken kunnen krijgen, dan gaan we iemand van uw familie executeren, zoals bij oom N.(...)." (CGVS, p.28). Dat uw vader of uw familie in het algemeen behalve de twee dreigbrieven die uw vader ontving, echter geen andere problemen meer kende, is in deze opmerkelijk (CGVS, p.30). U beweert dat u Egypte verlaten heeft en zij nu eigenlijk geen andere eisen hebben om mijn familie kwaad te doen (CGVS, p.30) doch ten tijde van de eerste dreigbrief hadden zij volgens wat u zelf zegt nog geen zekerheid dat u het land verlaten had (CGVS, p.28). Dat deze groep salafisten N.(...) S.(...) met opzet ombrachten terwijl zij uw vader slechts een dreigbrief stuurden, is dan ook weinig logisch.

Bij de door u voorgelegde dreigbrief dienen allereerst de nodige bedenkingen te worden gemaakt. Allereerst betreft deze dreigbrief louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Omdat kopies gemakkelijk manipuleerbaar zijn, hebben zij slechts een beperkte bewijswaarde. Verder kan opgemerkt worden dat hierop geen enkele naam wordt vermeld, noch de uwe, noch die van de andere personen die vermeld worden in uw asielrelaas. Bijgevolg kan niet aangetoond worden dat deze dreigbrief betrekking heeft op uw persoon en is hij van weinig toegevoegde waarde.

In de marge dient overigens te worden aangestipt dat u ermee wachtte deze dreigbrief voor te leggen tot na de expliciete vraag op uw gehoor op het CGVS in juli 2013. Dit is bevreemdend te meer omdat u vanaf uw aankomst in België driemaal per maand contact heeft met uw ouders (CGVS, p.9) en u reeds meer dan zeven maanden de tijd had om de relevante bijkomende documenten op te vragen. Tijdens het gehoor op het CGVS in juli 2013 verklaart u dat u uw vader gevraagd heeft de documenten en attesten in verband met dat probleem bij te houden omdat het nodig zou kunnen zijn voor uw asielaanvraag (CGVS, p.31). Pas drie dagen na het gehoor slaagt u erin om deze laatste dreigbrief neer te leggen. Dit alles doet in ernstige mate twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag. Behoudens deze dreigbrief legt u geen enkel ander bewijsstuk voor dat verband houdt met uw asielrelaas terwijl u nochtans melding maakt van twee verkeersongevallen, het overlijden van

N.(...) S.(...), de handicap van E.(...) M.(...) R.(...) en nog een andere dreigbrief. Bijgevolg slaagt u er totaal niet in om uw verklaringen zelfs maar enigszins aannemelijk te maken op basis van documenten, terwijl men dit in uw geval redelijkerwijs kan verwachten.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat de oprechtheid van uw asielaanvraag verder in het gedrang komt door uw verklaring uw paspoort te hebben verscheurd waardoor u het niet kan voorleggen (CGVS, p.5). Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan worden verwacht dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het internationale paspoort is, indien een asielzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Dat u uw paspoort opzettelijk achterhoudt, ondergraaft u de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U gevraagd waarom u uw paspoort zelf zou hebben vernietigd, beweert u dat u het toen niet meer nodig had omdat u niet naar Egypte kon terugkeren. U voegt hieraan toe dat u toen geen plannen had om asiel aan te vragen, dat het visum nog geldig was en dat u tevens een arrestatie wou vermijden (CGVS, p.6). Dit is geen aanvaardbare verklaring. Het door u gestelde gedrag komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

U persoonlijk haalt aan dat u vroeger op school gediscrimineerd werd omdat u christen was en dat u ruzie had met andere studenten (CGVS, p.18). Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De feiten die u aanhaalt, namelijk dat u gediscrimineerd werd op school en ruzie maakte met andere leerlingen, zijn niet voldoende zwaarwichtig om hiertoe te concluderen. Eerst en vooral bent u na uw schooltijd nog jaren in Egypte blijven wonen. U haalt deze feiten ook niet aan als aanleiding voor uw vertrek uit uw land. U kon in deze jaren ook een leven opbouwen, u heeft hogere studies aangevat en gewerkt. Bijgevolg maakt u dus niet aannemelijk dat er sprake is van discriminatie die uw leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus

krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger geïsoleerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de overige documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst heeft uw originele identiteitskaart slechts betrekking op uw identiteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Daarnaast doen noch uw rijbewijs, uw lidkaart van de boekhoudersbond, noch uw lidkaart van de tennisclub uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor de brief aan uw advocaat d.d. 28 augustus 2012 en het ontvangstbewijs van uw advocaat d.d. 23 november 2012. De dreigbrief werd hierboven reeds besproken. De verschillende internetartikels alsook de CD-rom waarop een reportage van FOX news staat, hebben tenslotte betrekking op de algemene situatie van de Kopten in Egypte en doen geen uitspraak over uw persoonlijke asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsplicht, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt verzoeker dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een reisadvies Egypte van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 16 augustus 2013, het artikel “Officiële dodental in Egypte loopt op tot 888” van De Redactie van 18 augustus 2013, het artikel “Egypt: Security Forces Used Excessive Lethal Force. Worst Mass Unlawful Killings in Country’s Modern History” van Human Rights Watch van 19 augustus 2013, het artikel “Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence” van Amnesty International van 20 augustus 2013 en het artikel “Egypt’s disastrous bloodshed requires urgent impartial investigation” van Amnesty International van 16 augustus 2013.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij, hoewel hij reeds op 14 augustus 2012 beseftte dat hij niet kon terugkeren naar zijn land, pas op 10 december 2012 effectief asiel heeft aangevraagd, hetgeen een contra-indicatie is voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming en bezwaarlijk getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, (ii) zijn uitspraak dat hij aanvankelijk van plan was terug te keren naar Egypte afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, waarin hij aangeeft dat er door de ouderen van zijn dorp tot het compromis was gekomen dat hij en zijn twee vrienden binnen de vier maanden het land moesten verlaten hebben, (iii) hij weinig overtuigende verklaringen aflegt over de inval op 13 april 2012, hij in het bijzonder niet weet wie er binnenviel en wie de personen zijn met wie hij tijdens het incident heeft staan discussiëren en hij evenmin weet of hij zelf iemand verwondde, noch of hij zelf iemand heeft geslagen, (iv) zijn vage verklaringen met betrekking tot de bemiddelingspoging die daags na het incident op 13 april 2012 werd georganiseerd andermaal weinig ruimte laten geloof te hechten aan de door hem opgeworpen vrees voor vervolging in Egypte, zoals wordt toegelicht, en ook de vraag kan worden gesteld hoe geloofwaardig het is dat een dergelijk verdict zou zijn gevallen na één enkele ontmoeting van de dorpsoudsten, (v) het, ondanks de eis zij het land moesten verlaten en in het licht van verzoekers bewering dat de vader van S. omwille van hem zou zijn vermoord en dat er een moordpoging is gepleegd tegen E., opmerkelijk is dat S. en E. allebei nog in Egypte verblijven en E. zelfs na de moordpoging op hetzelfde adres zou zijn blijven wonen en blijkens verzoekers verklaringen na zijn ongeval geen problemen meer zou hebben gehad, vaststelling welke allerminst toelaat te concluderen dat zij alle drie met de dood worden bedreigd zoals verzoeker beweert, (vi) zijn verklaringen weinig logisch zijn, het in het bijzonder verbazing wekt dat S.'s vader reeds voor het einde van de termijn van vier maanden zou vermoord worden voor iets waarvoor hij overigens niet rechtstreeks bij betrokken was maar wel zijn zoon en men zich vervolgens de vraag kan stellen waarom zijn familie, hoewel twee maal per brief bedreigd, geen persoonlijke problemen zouden hebben ondervonden, (vii) de door hem voorgelegde dreigbrief louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd en hierop geen enkele naam wordt vermeld zodat niet kan aangetoond worden dat deze dreigbrief betrekking heeft op zijn persoon, hij er bovendien pas drie dagen na het gehoor in slaagt om deze dreigbrief neer te leggen niettegenstaande hij vanaf zijn aankomst in België drie maal per maand contact heeft met zijn ouders en hij reeds meer dan zeven maanden de tijd had om de relevante bijkomende documenten op te vragen en hij behoudens deze dreigbrief geen enkel ander bewijsstuk voorlegt dat verband houdt met zijn asielrelaas terwijl hij nochtans melding maakt van twee verkeersongevallen, het overlijden van N.S., de handicap van E.M.R. en nog een andere dreigbrief, (viii) de oprechtheid van zijn asielaanvraag verder in het gedrang komt door zijn verklaring zijn paspoort te hebben verscheurd waardoor hij het niet kan voorleggen, (ix) hij op basis van zijn verklaringen dat hij gediscrimineerd werd op school en ruzie maakte met andere leerlingen niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt, (x) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (xi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (xii) de overige door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van zijn dossier kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in

zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 november 2013 (CG nr. 1222656), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten worden afgewogen en dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn belangen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker verder geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.4.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat het gegeven dat verzoeker, hoewel hij reeds op 14 augustus 2012 besepte dat hij niet kon terugkeren naar zijn land, pas op 10 december 2012 effectief asiel heeft aangevraagd, een contraindicatie is voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming en bezwaarlijk getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker zo vlug mogelijk een asielaanvraag heeft ingediend, dat hij in Estland verbleef met behulp van een visum, dat het dan ook onredelijk is van het Commissariaat-generaal om te stellen dat hij dan maar asiel moest aanvragen in Estland, dat dit bovendien geen nut had aangezien hij op dat moment op een legale manier in het land verbleef en dus beschermd was, dat hij bovendien van mening was dat de situatie zou verbeteren indien hij even in het buitenland verbleef, dat de situatie echter verergerde, dat het in november 2012 – toen zijn neef werd aangereden – voor hem duidelijk was dat zijn leven in gevaar zou zijn indien hij zou terugkeren en dat hij op dat moment dan ook asiel heeft aangevraagd, kan niet als afdoende verschooning worden aanvaard. Een “voorlopig” gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten. Bovendien wachtte verzoeker nog een maand na het incident op 5 november 2012 – ogenblik waarvan hij in het verzoekschrift stelt dat hij hierdoor besepte dat zijn leven in gevaar zou zijn in geval van terugkeer – om zich vluchteling te verklaren.

Ook het verweer dat het onredelijk is om van hem te verwachten dat hij op de hoogte is van de vreemdelingenwet in België en dat hij zich gericht heeft tot advocaten die hem konden bijstaan, wiens raad hij heeft opgevolgd, kan niet volstaan om verzoekers nalaten te vergoelijken. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht geoordeeld als volgt: *“(…) U gevraagd waarom u zo lang heeft gewacht asiel aan te vragen, stelt u dat u helemaal niet van plan was om asiel aan te vragen maar dat u pas naar aanleiding van het eerste en het tweede incident, waarvan u respectievelijk op 7 augustus en 5 november 2012 op de hoogte werd gebracht (zie de aanrijding van N.(…) S.(…) en van uw vriend, E.(…) M.(…) R.(…)), besloot om de advocaat Roger Belderbosch te contacteren. U vroeg hem om een manier te vinden uw verblijf in België te verlengen maar hij raadde u aan om asiel aan te vragen.*

Nochtans contacteerde u op 28 augustus 2012 reeds een andere advocaat, namelijk Bart Keusters. U gepolst of hij u ook aangeraden heeft om asiel aan te vragen, verklaart dat het toen enkel over de verlenging van uw visum ging, eventueel voor één of twee maanden. Hiermee wekt de indruk dat u eerder verblijf op het oog had dan bescherming. Hoewel u beweert toen geen kennis te hebben gehad van de asielprocedure, kan redelijkerwijs aangenomen worden dat u tijdens zulk spreekuur bij een advocaat melding maakt van het incident op 13 april 2012, dat u opgeeft als voornaamste vluchtaanleiding (CGVS, pp.11-12). Bovendien dateert het bezoek aan advocaat Bart Keusters niet alleen van na de aanrijding van N.(...) S.(...) waarover u heeft vernomen op 7 augustus 2012 (CGVS, p.12 & p.27), maar ook van na de eerste dreigbrief die uw vader tien dagen later ontving (CGVS, p.28). Dat u hierover met geen woord tegen advocaat Bart Keusters repte en aangeeft pas na het tweede incident op 5 november 2012 de nood voelde om hieromtrent een advocaat te contacteren, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. (...), vaststellingen en overwegingen welke door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Dat verzoeker van mening was dat de situatie zou verbeteren indien hij even in het buitenland verbleef en dat hij aanvankelijk van plan was om terug te keren naar Egypte, doet zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissing verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, waarin hij aangeeft dat er door de ouderen van zijn dorp tot het compromis was gekomen dat hij en zijn twee vrienden binnen de vier maanden het land moesten verlaten hebben. Zo verzoekers relaas op enige waarheid zou berusten, kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zijn situatie ernstig zou nemen, dat hij derhalve geen plannen zou hebben om binnen een korte tijd terug te keren naar Egypte en dat hij geenszins een afwachtende houding zou aannemen om zich te beroepen op internationale bescherming.

De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.4.2. Voorts betwist verzoeker dat hij vage verklaringen zou hebben afgelegd over de aanval op 13 april 2012 en over de hierop volgende bemiddelingspoging. Verzoeker benadrukt in dit verband dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en dat er alleen de hoofdlijnen mogen aangebracht worden, verweer welk bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. De pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing vinden immers steun in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit interview, dat ruim vier uur heeft geduurd (administratief dossier, stuk 5, p. 1 en p. 32), kreeg verzoeker uitgebreid de kans om zijn asielmotieven grondig uiteen te zetten. Bovendien verklaarde verzoeker aan het einde van het gehoor dat hij niets meer wenste toe te voegen met betrekking tot de problemen waarom hij zijn land heeft verlaten, dat er verder geen redenen zijn waarom hij een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest en dat hij verder niets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 5, p. 31-32).

Daarnaast wenst verzoeker middels voorliggend verzoekschrift zijn asielrelaas verder te verduidelijken. Hij benadrukt dat hij tijdens de inval op 13 april 2012 met stenen gooide om zich te verdedigen. Hij weet niet of hij iemand geraakt heeft. De situatie escaleerde immers te snel.

Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat verzoekers bewering in het verzoekschrift als zou hij met stenen hebben gegooid een loutere post-factum bewering betreft die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor en waar hij met betrekking tot de ruzie / het gevecht slechts verklaarde als volgt: *“Dus op 13 april 2012 hebben de extremisten de zaal binnengedrongen en op die dag was ik samen met de andere twee personen aanwezig. Ik heb gediscussieerd met die mensen en op een gegeven moment liep de situatie uit de hand. Wij hebben toen ruzie met die mensen gehad. (...) Wat is er precies gebeurd op 13 april 2012? Dus ja op die dag hebben wij ruzie gehad met die mensen en heel veel christenen hebben zich aangesloten bij die ruzie. (...) Met hoeveel mensen had u ruzie? Die extremisten hebben toen andere mensen gevraagd om samen met hun naar die zaal te gaan en zij hebben van die zaal als gebedsplaats gemaakt. Er waren heel veel mensen aanwezig toen. (...) En wat gebeurde er toen? Dus wij hebben toen die mensen gevraagd om de zaal te verlaten omdat zij op de verkeerde plaats waren maar zij hebben geweigerd en*

op een gegeven moment liep de situatie uit de hand. Toen begonnen ze ons verbaal te beledigen. Nadien hadden wij ruzie. (...) Wie was betrokken in die ruzie? Ja, ik en die twee andere personen. Nadien hebben andere mensen geprobeerd om ons uit elkaar te halen. (...) Raakte er iemand gewond tijdens die ruzie? Ja, er vielen gewonden van beide partijen. (...) Heeft u zelf iemand verwond? Ik weet het niet, ik heb niet opgelet. Maar heeft u zelf iemand geslagen dan of niet? Ja, ik weet het niet. Er waren ook andere mensen bezig om ons uit elkaar te halen dus ja van hun kant. Een paar van hun hebben stokken gebruikt maar wij niet.” (administratief dossier, stuk 5, p. 16-19).

Hoe dan ook vermag verzoeker met de argumentatie in het verzoekschrift geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet weet wie er binnenviel en wie de personen zijn met wie hij tijdens het incident heeft staan discussiëren en hij evenmin weet of hij zelf iemand verwondde, noch of hij zelf iemand heeft geslagen. Zo nog kan worden aangenomen dat verzoeker op het ogenblik van het incident niet precies wist wie de personen waren met wie hij ruzie had gemaakt en dat hij mogelijks niet heeft opgemerkt of er tijdens de schermutseling iemand door zijn toedoen gewond is geraakt, acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker onwetend is over het feit of hij al dan niet iemand heeft geslagen. Bovendien is er na de feiten op niveau van de dorpsoudsten bemiddeling gevoerd. Bijgevolg kan er in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat er besproken is wat er precies allemaal is gebeurd en wie betrokken was zodat verzoeker nadien moet hebben vernomen wie zijn ‘tegenstanders’ waren en of hij persoonlijk al dan niet verwondingen heeft veroorzaakt.

Dat hij vage verklaringen heeft afgelegd omtrent de bemiddelingspoging, verklaart verzoeker door het feit dat hij zelf niet aanwezig was. Hij meent dan ook dat hem niet kan verweten worden dat hij niet weet wie of hoeveel personen er voor de moslims onderhandelden. Bovendien heeft dit ook geen belang, enkel het resultaat van de bijeenkomst was belangrijk, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hem, gelet op zijn afwezigheid, ook het resultaat van de bemiddelingspoging niet kan worden verweten.

Opnieuw kan verzoeker bezwaarlijk ernstig worden genomen. Daargelaten het feit dat het weinig geloofwaardig kan worden geacht dat een dergelijk zware straf met zulke verregaande consequenties zou zijn overeengekomen na slechts één enkele ontmoeting van de dorpsoudsten, kan – gelet op het belang van deze bemiddelingspoging voor verzoeker en de zware straf die als compromis uit de bus zou zijn gekomen – in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van de identiteit van zijn ‘aanklagers’, van wat de christelijke vertegenwoordigers precies deden voor zijn verdediging en hoe de onderhandelingen tot het compromis precies zijn verlopen. Het ging immers over verzoekers leven en zijn toekomst. Dat hijzelf niet aanwezig was, neemt niet weg dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zich hieromtrent terdege zou hebben geïnformeerd. Dat hij heeft nagelaten dit te doen, wijst op een verregaande desinteresse die niet toelaat verder nog enig geloof te hechten aan verzoekers bewering als zou de uitkomst van de bemiddeling de reden vormen van zijn vlucht uit Egypte. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.4.3. Voorts acht verzoeker het niet bevreemdend dat zijn ouders nog in Egypte verblijven. De dreigbrieven die zij ontvangen zijn immers voor hem bedoeld en zijn ouders vormen geen doelwit, aldus verzoeker. Met dergelijk verweer, waarmee verzoeker in wezen niet verder komt dan het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt verzoeker er andermaal niet in afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld als volgt: “(...) Bovendien kan men zich vervolgens de vraag stellen waarom uw familie, hoewel twee maal per brief bedreigd, geen persoonlijke problemen zouden hebben ondervonden. De eerste dreigbrief die uw vader kreeg (CGVS, p.29) zou als volgt luiden: “Als wij uw zoon niet te pakken kunnen krijgen, dan gaan we iemand van uw familie executeren, zoals bij oom N.(...)” (CGVS, p.28). Dat uw vader of uw familie in het algemeen behalve de twee dreigbrieven die uw vader ontving, echter geen andere problemen meer kende, is in deze opmerkelijk (CGVS, p.30). U beweert dat u Egypte verlaten heeft en zij nu eigenlijk geen andere eisen hebben om mijn familie kwaad te doen (CGVS, p.30) doch ten tijde van de eerste dreigbrief hadden zij volgens wat u zelf zegt nog geen zekerheid dat u het land verlaten had (CGVS, p.28). Dat deze groep salafisten N.(...) S.(...) met opzet ombrachten terwijl zij uw vader slechts een dreigbrief stuurden, is dan ook weinig logisch.”

Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt dat (i) het verbazing wekt dat S.’s vader reeds voor het einde van de termijn van vier maanden zou vermoord worden voor iets waarvoor hij overigens niet rechtstreeks bij betrokken was maar wel zijn zoon en (ii)

het, ondanks de eis zij het land moesten verlaten en in het licht van verzoekers bewering dat de vader van S. omwille van hem zou zijn vermoord en dat er een moordpoging is gepleegd tegen E., opmerkelijk is dat S. en E. allebei nog in Egypte verblijven en E. zelfs na de moordpoging op hetzelfde adres zou zijn blijven wonen en blijkens verzoekers verklaringen na zijn ongeval geen problemen meer zou hebben gehad. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens besluit dat deze vaststellingen allerminst toelaten te concluderen dat zij alle drie met de dood worden bedreigd zoals verzoeker beweert.

2.4.4. De door verzoeker bijgebrachte dreigbrief vermag niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. Niet alleen doet het tijdstip waarop deze brief werd neergelegd – pas drie dagen na het gehoor, niettegenstaande verzoeker vanaf zijn aankomst in België drie maal per maand contact heeft met zijn ouders en hij reeds meer dan zeven maanden de tijd had om de relevante bijkomende documenten op te vragen – vermoeden dat het document in kwestie als complaisancestuk voor onderhavige procedure werd opgemaakt, bovendien betreft het slechts een fotokopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Daarenboven kan een dergelijk niet-officieel stuk slechts op betekenisvolle wijze bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas, *quod non in casu*. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, legt verzoekers behoudens deze dreigbrief geen enkel ander bewijsstuk voor dat verband houdt met zijn asielaanvraag terwijl hij nochtans melding maakt van twee verkeersongevallen, het overlijden van N.S., de handicap van E.M.R. en nog een andere dreigbrief. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken, noch aan de hand van geloofwaardige verklaringen, noch op basis van overtuigende documenten.

Ook de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten vermogen niet de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen. Waar verzoeker meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de door hem bijgebrachte documenten, wijst de Raad op de pertinente motieven waar dienaangaande terecht wordt geoordeeld als volgt: *“Tot slot moet worden opgemerkt dat de overige documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst heeft uw originele identiteitskaart slechts betrekking op uw identiteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Daarnaast doen noch uw rijbewijs, uw lidkaart van de boekhoudersbond, noch uw lidkaart van de tennisclub uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor de brief aan uw advocaat d.d. 28 augustus 2012 en het ontvangsbewijs van uw advocaat d.d. 23 november 2012. De dreigbrief werd hierboven reeds besproken. De verschillende internetartikels alsook de CD-rom waarop een reportage van FOX news staat, hebben tenslotte betrekking op de algemene situatie van de Kopten in Egypte en doen geen uitspraak over uw persoonlijke asielaanvraag.”* De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoeker neergelegde stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.5. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas. De opmerking in de bestreden beslissing dat de oprechtheid van verzoekers asielaanvraag verder in het gedrang komt door zijn verklaring zijn paspoort te hebben verscheurd waardoor hij het niet kan voorleggen, is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit onderdeel van de motivering kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.4.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing maakt verzoeker op basis van zijn verklaringen dat hij gediscrimineerd werd op school en ruzie maakte met andere leerlingen immers niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt. Dit klemt des te meer daar hij na zijn schooltijd nog jaren in Egypte is blijven wonen, hij in deze jaren ook een leven kon opbouwen, hij hogere studies heeft aangevat en gewerkt heeft en hij deze feiten ook niet aanhaalt als aanleiding voor zijn vertrek uit zijn land. De loutere verwijzing naar verschillende rapporten waaruit blijkt dat mensenrechten worden geschonden, volstaat niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.5.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Met het louter betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte, de stelling dat hij vrees onmiddellijk gedood te worden omwille van het feit dat hij een Koptische christen is en de verwijzing naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel *“Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence”* van Amnesty International van 20 augustus 2013 brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van

geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Op 4 maart 2014 maakt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overeenstemming met artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de *COI Focus Egypte – Situatie van de christenen* van 23 december 2013 over aan de Raad. In deze actualisatie van de informatie met betrekking tot de situatie van de christenen in Egypte worden hoger gedane vaststellingen bevestigd (p. 17-21, p. 24-25 en p. 29). Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat in de meest recente maanden de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte de jongste maanden geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap (p. 22).

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn. Een schending van artikel 9 EVRM wordt door verzoeker niet aangetoond.

2.6.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

2.6.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van hoger genoemde informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat de situatie in Egypte dagelijks escaleert. Hij wijst erop dat onder de slachtoffers ook veel burgers zijn en stelt dat hij wel degelijk een doelwit zou vormen indien hij zou terugkeren. Volgens verzoeker is het overduidelijk dat de situatie alleen maar verslechtert en dat de overheid niet het nodige doet om de Egyptenaren te beschermen. Hij vervolgt dat in de recentste berichtgeving nog maar eens verduidelijkt wordt dat de situatie in Egypte enorm explosief en gevaarlijk is. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie, waaronder een reisadvies en een artikel van Human Rights Watch waaruit moet blijken dat er zware overtredingen zijn door de Egyptische autoriteiten op het vlak van mensenrechten.

Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de verwijzing naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift, waarvan de inhoud overigens grotendeels aansluit bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Egypte te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Egyptische nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Egypte actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor het artikel "*Officiële dodental in Egypte loopt op tot 888*" van De Redactie van 18 augustus 2013, het artikel "*Egypt: Security Forces Used Excessive Lethal Force. Worst Mass Unlawful Killings in Country's Modern History*" van Human Rights Watch van 19 augustus 2013 en het artikel "*Egypt's disastrous bloodshed requires urgent impartial investigation*" van Amnesty International van 16 augustus 2013. Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op

de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6.3. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers bewering als zou in bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zijn waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, feitelijke grondslag mist. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS